

Nikki Smith

De gasten

Proloog

Drie maanden later – maart 2024

Jamie Ellis ligt op zijn buik en reikt omlaag om het laatste stuk van de slotgracht voor zijn zandkasteel te graven. Dan vindt hij het. Iets hards waar zijn vingernagels tegen aan schrapen als hij zich over het diepe gat heen buigt. Hij denkt aan wat hij in zijn biologieboek heeft gelezen, dat de meeste stranden in de wereld van kwarts gemaakt zijn; slechts op een paar plekken zoals de Malediven zijn ze uit restanten koraal opgebouwd. De witte poeder valt van zijn handen als de suiker die hij en zijn moeder afgelopen week gebruikten om de cupcakes voor zijn zevende verjaardag te maken. Hij moest die in zijn emmertje zeewater mengen, zodat de torens op zijn kasteel zouden blijven zitten.

De zon schittert op het uitgestrekte turquoise water aan de rand van het zand, waardoor hij zijn ogen moet toeknijpen. Hij trekt aan de rand van zijn zonnehoed die hij van zijn moeder moet blijven ophouden, ook al had ze zijn hele lichaam met zonnebrand ingesmeerd. Hij staart weer in het donkere gat en strekt zijn arm om de bodem aan te raken, wrijft met zijn vingers over de vastzittende homp. Hij volgt de omtrek om de randen te vinden, maakt een kom van zijn handen om het vochtige zand uit te graven en gooit het in kleine hopen neer naast de torens. De homp wordt steeds losser, zit minder vast, totdat Jamie hem onder zijn vingers voelt bewegen. Als hij nog verder graaft, zal hij hem eruit kunnen

trekken.

Hij veegt het zweetspoor van zijn voorhoofd naar zijn neus af. Zijn moeder had gelijk. Dit is de warmste plek waar hij ooit is geweest. Heter dan het strand in Branksome. Zelfs zo dicht bij de glimmend groene bosjes en palmbomen is er nauwelijks schaduw. Elke keer als hij van houding verandert, voelt hij het zand op zijn huid branden. Hij ziet zijn moeder naar hem kijken vanaf de ligstoel die ze door de butler naar dit deel van het strand had laten slepen, ver weg van iedereen. Hij zwaait naar haar en reikt dan weer naar het gat, verwelkomt de koelte van de donkere holte, grijpt het object vast en trekt eraan tot het ineens losschiet.

Hij grijnst, voelt de opwindende borrelen in zijn borstkas. Een begraven schat om haar te laten zien. Misschien komt zijn vader ook kijken – het is fijn om meer tijd met hem door te brengen. Eerder was hij heel vaak weg voor zijn werk. Jamie ziet hem snorkelen op het rif, een roze gestalte die heen en weer deint op het oppervlak van de oceaan.

Hij klemt het lompe object in een hand en rent het verlaten strand op naar zijn moeder. Zijn groene zwembroek maakt een zwiepend geluid als hij beweegt en zijn voetzolen staan in de fik.

Ze leunt achterover in haar ligstoel, haar overmaatse brillenglazen kijken naar hem als de grote zwarte ogen van een insect. Jamie houdt zijn beide handen op zijn rug.

‘Raad eens wat ik gevonden heb?’ vraagt hij.

Ze draait zich naar hem om, haar bril zakt een beetje van haar neus af.

‘Wat dan, lieverd?’

‘Een schat. Wil je hem zien?’

Ze knikt. Hij doet een hand naar voren terwijl ze de hare uitstrekt om zijn geschenk aan te nemen.

Als zijn vader bij hen aankomt, schreeuwt ze nog. Zijn flip-pers liggen aan de rand van het ondiepe water. Het snorkel-

masker heeft blauwrode plekken achtergelaten op zijn gezicht en hij kijkt in ontzetting naar de menselijke schedel, met het haar er nog aan, die nu plompverloren op het crème kussen van de ligstoel is achtergelaten.

1

4 dagen en 3 uur te gaan

Cara ziet nog zo'n tiental watervliegtuigjes op het water deinen als ze over de houten planken van de steiger achter Zach aan loopt. De snelste manier voor gasten om zich van Malé naar een van de resorteilanden te verplaatsen, is met een van de meer dan honderddertig kleine groene juweeltjes die drijven in een aquamarijn paradijs. Ze gokt dat die van hen degenen is die naar een kant helt, de afgebladderde verf een teken van de ouderdom. Voordat ze Alexa kreeg, zou ze niet hebben gearzeld het vliegtuig te pakken – ze was gelukkig geweest met haar baan als stewardess – maar nu krimpt haar maag ineen zodra ze van een landingsbaan opstijgt. Wat Zack ook zegt over de grotere kans om in een auto te verongelukken: ze krijgt het beeld van hen drietjes die op de grond neerstorten, de grond die onvermijdelijk op hen afkomt, niet uit haar hoofd. Haar therapeut zou zeggen dat het niet om vliegen gaat, maar om het verlies van controle. Ze heeft een punt, veel dingen in het leven lijken haar door de vingers te glippen.

Zach draait zich om om te zien of ze hem nog volgt. De wielen van haar handbagage, die hij achter zich aan sleept, hobbelen over de kleine gaten in de door de zon gebleekte planken, en maken een reeks geluiden die lijken te zeggen *'ga niet aan boord, ga niet aan boord.'* Ze glimlacht even naar hem en doet haar haar, dat recentelijk een balayage heeft gekregen,

in een paardenstaart en haalt die uit haar nek om wat zweet af te vegen. *Honderden mensen maken deze reis dagelijks. Er is niets aan de hand.*

Haar echtgenoot wacht tot ze bij hem is en schuift dan een arm om haar schouders. Ze ruikt de zware geur van zijn nieuwe, duurzame aftershave, van een bedrijf dat beweert het milieu voor alles te stellen. Ze kan het niet over haar hart verkrijgen om tegen hem te zeggen dat ze liever zijn oude geur heeft. Hij ruikt als een vreemde, niet de man met wie ze al negentien jaar haar leven deelt.

‘Gaat het?’ vraagt hij.

Ze knikt.

‘Dit is niet nieuw voor je. We zijn er voor je het weet.’

Hij streelt haar wang en duwt een plukje haar achter haar oor.

‘Denk aan dat witte zandstrand en het kristalheldere water.’ Hij kust haar slaap en voegt eraan toe: ‘En ons eigen dompeldbad om in te duiken, ik heb zelfs mijn speedo mee. Ik weet dat je staat te popelen om mij daarin te zien.’

Hij knipoogt en in weerwil van zichzelf moet Cara glimlachen terwijl ze kijkt naar het watervliegtuig in de verte. Een propeller aan elke vleugel, net als die ventilators op batterijen die de vrouw naast haar in het vliegtuig uit haar tas haalde op de vlucht vanaf Heathrow. Dat was in een A380, een vliegtuig dat zo groot was dat ze haast vergat dat ze in de lucht waren, zelfs op meer dan tienduizend meter hoogte. Watervliegtuigen zijn veel onveiliger dan commerciële lijnvluchten, maar Zach had geweigerd om een uur met de boot te gaan omdat hij niet zeeziek wilde worden. Er was dus geen andere manier geweest om naar het Asana Fushi resort te gaan.

Cara werpt een blik naar achteren op haar dochter, die druk is met selfies maken aan de rand van de steiger, met het helderblauwe water uitgestrekt op de achtergrond. De lippen getuit op sommige, op andere steekt ze haar tong uit, met twee

vingers in de lucht als vrede steken, haar lange bruine haar ziet er nog steeds nonchalant chique uit, ondanks de tien uur durende vlucht. Haar blauwe gelnagels passen bij het Plant Faced T-shirt dat Zack vorige week voor haar heeft gekocht. *Jemig, ze hebben deze vakantie echt nodig. Vooral Alexa.* Cara wil haar vragen om haar telefoon weg te leggen en op te schieten, maar ze verwacht rollende ogen als commentaar.

Was zij ook zo toen ze zestien was? Altijd de grenzen aan het opzoeken? Alexa's leven is zo anders dan hoe het bij haar was op die leeftijd, het is appels met peren vergelijken. Ten eerste kwam bij Cara niet alles wat ze deed meteen op social media, *godzijdank*. Haar vakantie bestond uit een lang weekend kamperen in Wales en dat was alleen als haar moeder extra diensten had gedraaid om dat te kunnen betalen.

Alexa beseft niet hoezeer ze boft. Maar dan ziet Cara de rode streep op het been van haar dochter, alsof iemand die met een viltstift heeft getekend, en ze voelt een vlaag van miselijkheid opkomen door haar schuldgevoel. Het litteken is nog steeds niet genezen. Alexa boft niet, misschien is ze voor het leven getekend. Ze heeft deze vakantie nodig.

Om te vergeten wat er is gebeurd.

Cara pakt de reling van de houten steiger beet en geeft haar handbagage aan de vertegenwoordiger van het Asana Fushi resort die hen had opgewacht in de hoofdterminal. Hij hield een bord vast met hun namen erop, had hen begroet met een glimlach en hun koffers daarna vlug weggebracht, waarna hij koele, vochtige doekjes met citroenbalsem aan hen had gegeven. Cara had die tegen haar gezicht aangedrukt en het aroma diep ingeademd, de hete plakkerigheid van haar gezicht afgeveegd.

Een ander stel beklimt het trapje van het vliegtuig voor hen. Cara verkramppt. De man had een paar rijen voor hen gezeten op de heenweg. Amerikaan. Brutaal. Kauwgom in de mond en met een baseballpet op, de letters USA op de voorkant gezet

in een motief van sterren en strepen. Hij had constant op de knop gedrukt en van alles geëist, van extra kussens tot meer ijs in zijn drankjes, totdat al die gin-tonics hem te veel waren geworden. Ze had begripvolle blikken uitgewisseld met al het cabinepersoneel dat naar hem toekwam, ze wilde hun laten weten dat ze precies wist hoe zij zich voelden.

Alexa komt eindelijk bij hen aan, met haar iPhone nog steeds in haar hand, de dunne gouden ring in haar neus glimt in de zon. Zach was woedend toen hij hem voor het eerst zag, maar hij lijkt er nu wel aan gewend. Alexa wist precies hoe ze hem om haar vinger moest winden.

‘Heb je je data echt uitgezet?’ zegt Cara. Ze beseft meteen dat ze beschuldigend klinkt, maar ze kan nooit de juiste woorden vinden bij Alexa.

‘Ik ben niet debiel.’

Ze krimpt ineen door Alexa’s antwoord. Zach geeft een klein kneepje in haar hand, een stil verzoek om deze vakantie niet met ruzie te beginnen. ‘Ze weet dat ze moet wachten tot we wifi hebben.’

Ze was al aan het appen toen we landden, wil Cara zeggen, maar ze slikt haar woorden in. Alexa gaat stampend het trapje op en Cara volgt haar, zoekend naar twee lege stoelen.

‘Wil je niet bij het raam zitten?’ vraagt Zach. ‘Het mooiste uitzicht hebben?’

Cara schudt haar hoofd en wacht totdat Zach is gaan zitten waarna ze naast hem schuift. Ze doet haar veiligheidsriem om, trekt hem strak door de beugel tegen haar buik aan. Ze voelt onder de stoel en schrikt als ze niet kan vinden wat ze zoekt. Het moet er zijn. Ze graait rond tot haar vingers tegen de bekende plastic verpakking aankomen en ze voelt zich opgelucht, hoewel ze betwijfelt of een fluit, een lamp en een opblaasvest midden op de oceaan mijlenver weg van het land nog zouden helpen.

De propellers beginnen te draaien en ze pakt Zachs hand

beet. Hij glimlacht naar haar en kijkt dan even op zijn Apple-horloge. Daarna staart hij uit het raam als het vliegtuig over het wateroppervlak glijdt en de lucht in gaat. De Indische Oceaan ligt als een gigantisch blauw tapijt onder hen. Cara kijkt door het raampje terwijl Malé een grijze waas wordt en andere eilanden in zicht komen: kleine donkere groene vormen omgeven met geel en wit, omringd door turquoise water.

Ze draait zich om, richt zich op het hoofd van de Amerikaanse vrouw dat boven de stoel voor haar uitsteekt, met de donkere uitgroei die door haar geblondeerde highlights heen komt. Iedereen kan haar luide, lijzige stem horen boven het gehinnik van de motoren, ze eist weer een fles water. *Kan ze niet wachten?* Ze zijn nog maar net in de lucht, verdorie. Cara concentreert zich op haar ademhaling, zegt tegen zichzelf dat de vlucht maar vijftientig minuten duurt, dat er niets gaat gebeuren, dat alles goed zal komen. Precies zoals ze vier weken geleden had gedaan.

Maar zo ging het niet, toch?

4 dagen en 2 uur te gaan

Alexa zet het volume van haar AirPods harder, zelfs Drake is slecht te horen door het geluid van de propellers. Ze kijkt over het gangpad naar haar moeder, die recht voor zich uit staart terwijl ze de stoelleuning zo hard beetpakt dat haar knokkels wit wegtrekken. Alexa weet dat ze niet tegen krappe ruimtes kan. Ook dat heeft ze pas recentelijk ontdekt.

Alexa's maag maakt een buiteling als het watervliegtuig ineens zakt. De Amerikaanse vrouw slaakt een ijselijke gil. Alexa kijkt weer naar haar moeder, die haar ogen dicht heeft. Het vliegtuigje schokt en veert twee keer op en neer. Ze ervaart het gevoel van vallen, haar binnenste dat wegzakt zoals in een achtbaan gedurende die paar seconden bovenaan. Haar vader probeert de papieren zak te pakken die in de stoel voor hem zit. Voor iemand die zo vaak op zakenreis gaat, is hij een slechte reiziger. Alexa kan niet geloven dat hij de vlucht vanaf Heathrow heeft overleefd zonder alles onder te kotsen.

Ze zet haar geluid zacht terwijl de copiloot zijn verontschuldiging aanbiedt voor de turbulentie en iedereen vraagt om hun stoelriemen goed vastgespeld te houden. Haar moeder frunnikt vruchteloos aan haar riem om die nog strakker te trekken. De cockpit heeft geen deur en Alexa ziet de piloot boven zijn hoofd naar schakelaars en knoppen reiken.

Is hij in paniek?

Piloten zijn getraind om niet in paniek te raken. Zelfs bij een noodgeval.

Alexa werpt een blik op haar iPhone om te kijken hoe laat het is en ze ademt diep in. Nog tien minuten te gaan. Ze heeft geen idee hoeveel kilometer dat is, maar het is te ver om te zwemmen.

Na nog een schok duikt Alexa's maag weer omlaag. Haar moeder draait zich naar haar om en opent haar ogen. Alexa glimlacht kort naar haar. Het is ongelooflijk, maar haar moeder is hiervoor getraind. Om met noodgevallen om te gaan. Ze heeft foto's gezien van haar moeder als twintiger, in haar marineblauwe uniform, lachend met de rest van de bemanning. Blij. Het soort persoon waar Alexa vrienden mee zou kunnen zijn. Maar ze zijn geen vrienden. Niet nu. Elke interactie tussen hen eindigt in een confrontatie, zelfs als ze heel hard probeert het daar niet op uit te laten draaien. Ze weet niet wie haar meer frustreert, haar moeder of zichzelf.

Het geluid van de propellers neemt toe, alsof ze alles moeten geven om het vliegtuig in de lucht te houden. Alexa kijkt even uit het raam. De eilanden zijn nog slechts stippen op het donkerblauwe, duizenden meters onder hen.

Stel je voor dat je vanaf deze hoogte valt.

Terwijl die gedachte door haar hoofd flitst, kijkt ze naar haar moeder, die de riem losmaakt en probeert op te staan. Haar vader legt zijn hand op haar arm, maar Cara schudt hem van zich af en pakt resoluut de hoofdsteen voor zich, waarbij ze het haar van de Amerikaanse vrouw onder haar vingers beetpakt. De vrouw gilt weer en probeert zich om te draaien, maar Cara lijkt het niet te merken. Alexa leunt voorover, strekt haar arm om haar moeder tegen te houden.

'Ga zitten, mam.'

Gedurende een paar seconden weet Alexa niet zeker of haar moeder haar heeft gehoord. Dan draait Cara zich om en kijkt

ze haar aan, met hevig knipperende ogen. Alexa voelt de druk van het lichaam van haar moeder tegen haar arm wegzakken terwijl ze aarzelt.

‘Het is gewoon wat turbulentie,’ vervolgt Alexa. ‘Het is prima. Echt waar. Ga maar zitten.’

Cara vangt haar blik, haar ogen richten zich eindelijk op haar dochter.

‘Komt het goed?’ vraagt ze.

Alexa strekt zich uit en knijpt haar moeder in de arm.

‘Tuurlijk wel.’ Ze aarzelt. ‘Zoals ik al zei.’

Ze voelt de handen van haar moeder trillen wanneer ze haar weer in haar stoel helpt zakken. Zach leunt voor haar langs en maakt de riem van haar moeder weer vast. Hij vormt met zijn mond een stil *dank je wel* naar Alexa, die het volume van haar AirPods weer hard zet en met haar vinger het litteken op haar been aanraakt, huiverend als ze de opgezwollen huid voelt.